

mở cửa tử sinh

Trường Ca

TRẦN NGHI HOÀNG

mở cửa tử sinh

Trường Ca

Thương quý cho Trần Nghi Âu Cơ

Sinh nhật 10 tuổi Con Gái Bó

1.

trong nghĩa trang những cánh bướm nuốt gió
và dưới các lòng mộ nguy nga
khởi đi bằng nụ cười nhe răng hình-nhi-thượng
loài thú ưu việt hai chân tuyệt tích
phút chốc biến sinh
con sâu trăm tuổi bò trên sóng sông Hằng
bụi cốt xương thốc gió bay phăng
tìm dấu Xuân Thu
chỉ thấy lại vàng trắng úng thủy
im lặng khép trang Hoa Nghiêm mịt mù
mở ra con đường nhị nguyên hợp tấu
khúc Étude Révolutionnaire
và Étude No. 3 en Mi Majeur của Chopin
run rẩy
đôi cánh bướm
con sâu hóa thân bay

về đâu?

từ đâu đến mà về!

đến đâu?

từ đâu đi mà đến!

hướng cửa trái tim treo sợi dây

trái núi tòng teng nhịp

trái xoài tuổi nhỏ mùa thơ ngây
lòng lộng nói cười cong đót mía
ngọt lừng mười ngón tay
gọi tên thời phế tích
không hay vọng tiếng còi xa
tiếng tù và
đứt hơi rớt lại mấy nghìn năm
của một điều chuyển động không dừng

2.

mưa gió

đôi thấp bằng chân mây

cuộc hòa giải bất chợt đầm nát cỏ

bãi chiều loáng thoáng bóng ma chơi

lạc hướng trời tây

hơi thở chờ hơi thơ đắm đắm

chai rượu uống một mình cạn rớt thiên thu

cát tiếng gào lớn hư-vô-nghĩa

còn riêng bài kệ phải đọc lên bằng mắt:

“sợi núi treo mây

triều mây rền rĩ

cỏ mọc trên cây

điệu cười của quỷ

bia tạc tên ai?

ai ngồi trong đá?

như thế con người

ngữ ngôn rất lạ”

3.

cây cầu mắt nhịp mọc trong trí tưởng

bắc ngang linh hồn dẫn đến trước sau

con người chết cho những cuộc thánh chiến

ý nghĩa thánh chiến bị ám sát bởi con người

ở đó là niết bàn

ở đó là địa ngục

cánh cửa này ai cũng phải đi qua

4.

bàn tay phù thủy gọi gió tháng tư

cuối tháng mười lá đỏ vàng ngập những con đường

văng bóng người

“chàng mèo đóng khổ cười trên phố

nàng mán ngực trần đang tưới hoa”

chuyến tàu hỏa Sài Gòn - San Jose

Mường Bi - New York

chạy tốc hành trên vô số móng vòng bảy màu

vần vũ Golden Gate

lũ lưu vong rủ rê nhau về dưới chân cầu

đòi nhân quyền cho những kẻ bệnh aids

San Francisco và một dấu chấm hết ./.

5.

những con tàu chạy về chôn xa xôi
những địa danh nhảy ùm xuống biển
những mống vòng loạn sắc dật dờ trôi
biền biệt
gọi làm sao nhớ?

6.

thứ triết lý bán rong

nằm trong những chiếc bánh fortune cookies

ở tiệm ăn Tàu

sẽ có lần làm yên tâm nhân loại

khi người ta đã ăn no

lại được tráng miệng bằng một lời đoán vu vơ vô hại

tặng thêm

thì ra hạnh phúc cũng dễ tìm

dối theo làm gì những chuyến tàu tốc hành

trên những móng vòng loạn sắc

Hà Nội - Washington

Bến Tre - Moscow xa lắc

7.

con mưa hoang vu làm ướt dòng sông

chiếc quần đỏ trôi cuối bờ tĩnh vật

và màu xanh mênh mông

8.

màu xanh lúa mọc vàng tâm thức

gặp lại cái còn trong cái mất

ở dưới chân cầu chim bay qua

làm sao nói được điều ần mật???

điều ần mật vô-biên-vô-căn-tướng luôn hóa sinh trùng điệp trong hơi thở con người mở ra và
đóng lại mừng tượng chu du chẳng kể ngày đêm thức ngủ

thức và ngủ khai chiến cuộc phân tranh

hư-vô-nghĩa-lý

màu xanh chìm trong chiếc quần đỏ

màu tím thị hiện giữa tim đời!!!

“chiêm bao nhẹ hẫng như tờ giấy

bay lộng vô cùng trí nhớ ai”

bảy mươi triệu tờ giấy trắng bay đầy

hư-vô-nghĩa-lý-trang-nghiêm

9.

khói biển thổi vào lòng đại lục

non như mầm phong lan

trốn mãi thời nắng thiên nhiên

dòng sông đầm mưa

khai tử những tấm post cards gửi từ quá khứ

(ở đâu đó mùi hương quá khứ

tắm đầy trong những tấm post cards cũ mốc

của buổi chiều hoang mang bất tận

vẫn là hơi gas độc giúp những con người ngu muội

được chết trong ảo thức êm đềm)

10.

hỡi những điện đài già cỗi

đã xanh mướt rong rêu

hãy đổ sập đi và chui vào lòng đất

để một ngàn năm sau thành bụi phấn

cho những viện bảo tàng của

loài-người-bán-khai-tương-lai

trang điểm cội nguồn

11.

trong những ly rượu màu hồ phách

các vị tà thần cười nói xôn xao

khi lũ gà trống có mồng đỏ cùng cất tiếng gáy lúc nửa đêm

con người rũ nhau khóc cầu mặt trời mọc

con gà mái đẻ ra một trái trứng ung

gã cùng tử vết đồng xu cuối cùng

đội nón đi mua bột làm bánh thánh

12.

chìm mấy nổi tàn phai

hoài niệm tương lai

như khúc truy điệu đọc trước sinh phần

không nước mắt

(nước mắt chỉ dành cho

những người bị coi là đã chết!)

13.

ở từng bàn tay

đong nghìn sợi gió

và gió lộng mùi sương muối

biển đậu mặn đầu môi câm

giấc mơ chín từ trái thận

bắn qua cửa tử cung đi vào lịch sử

trong một đường hầm hun hút tối tăm

từ đó con người bắt đầu cuộc hành trình vô vọng

14.

trái tim cộng hưởng từ ngực nát. Gã chần cừ mắt tích trong bầu gia súc vô danh. Tiếng gọi của những người tình của những nỗi cô đơn khuấy mặt. Ngày mai, ngày mai đừng dặn chính mình cái nhớ cái quên băng băng chạy về phía trước. Chạy miết miết về phía trước theo những tiếng chuông tiếng chuông ông già bán cà rem cây trước cửa trường tiểu học bốn mươi năm cây cà rem còn lạnh những mùa Hè Việt Nam. Ai quên ai nhớ?

dưới gốc cây khế chua chôn một bụi tro hai bài thơ cổ tích ba năm sau cây khế chua biến thành cây khế ngọt. Cây khế ngọt để hái tặng người con gái vú quả cau lông mày xanh như chiêm bao và nụ cười thơm mùa mía ngày bong bóng nổ.

15.

chiều bội phản những cánh buồm bốc cháy
những con tàu bỏ đại dương trôi vào thành phố
bầy kinh ngư sống sót
dật dờ trôi theo những con tàu
trên những cột buồm rụi
vài con hải âu ngo ngác
gió dậy từ ruột trái đất

lần lượt
lũ cột điện thay nhau tuyên đọc thơ tình
(bài thơ tình đã bị loài người bỏ quên)
núi mọc răng cắn vào chân trời
(đàn bà để ngực trần khép đùi nằm ngủ)
dưới gốc những cột điện
những người đàn ông đứng khóc
ly rượu từ tầng lầu thứ 95 rơi xuống
màu rượu đỏ máu vết cắt cổ tay
(thay thế cho những giọt máu mắt tích
của đêm chờ trải lụa)

những người đàn ông rời bỏ những cột điện
móc trái tim đi tìm đôi những tickets
cho một lần tỏ tình

đã lỡ quên khoảng ba nghìn năm trước!

(những người đàn bà vẫn tiếp tục
chạy tìm xuôi ngược).

loài quạ tranh nhau chép lại lịch sử

(dựa theo lời kể của loài kên kên),

hòn đá đầu tiên gây nên lửa

được chiêm bái cùng dương vật đàn ông

mặt trời nuốt mặt trăng

mặt trời no nê ngẩn ngơ chui vào âm hộ đàn bà

có tiếng hò reo của quá khứ

và lời chúc tụng rập rình thắng thoát ở tương lai

hiện tại trắng

lời cầu kinh được đọc bằng những tiếng rên thầm

lũ cột điện gục đầu rung rúc

những lời thơ tình bay lên

thành những cụm khói đen,

giăng kín bầu trời

những chiếc taxi chạy miết vào bầu trời khói đen

chờ theo thời gian

giây

phút

được tính bằng tiền;

điều thuốc tự sát trong chiếc gạt tàn
chôn tro lời hứa xám

băng giấc ngủ tiềm phục
tiếng ngáp rưng tòa cao ốc
chiếc cầu bắc ngang hiện tại hun hút mất,
quá khứ chìm
ngập ngập tương lai tiếng còi cấp cứu
(đâu đó điều thơ mộng còn sót lại
là tiếng quạt cánh của loài dơi
vừa thức giấc!)

từng đôi tình nhân
trao đổi nhau những trái tim đủ màu
làm bùa hộ mạng đeo thòng trước ngực

những máy computers thần thông biến hóa
chế tạo những trái tim theo đơn đặt hàng
(trái tim nào cũng có dấu trade mark hình cái nỏ
và ba giọt máu rưng hoang mang)!!!

đoàn tàu trợ xương những cột buồm rụi
con hải âu cuối cùng rồi cũng đã bay đi

16.

hai ngón chân cái đã không còn giao nhau
lời tự thú trầm trọng
những bước thấp cao |ooo| khắp cùng trái đất
những đêm sao
ưa mật

chiều toi ánh điện
chim bay hoài mỗi mãi trời xanh

đá mằm sỏi bọt
đêm uơn
nụ trứng vỡ chim chìm khuấy khuấy
chiều ngậm gió
thời ngàn xanh ngát ngát
đêm nở tràn nhựa đốt
cháy hực đầu non
một mặt trời sơ sinh
cuối bãi ai về ngơ ngác ngóng

17.

“chảy thê thiết

những vòm cây lút nắng”

suối khỏa thân

đầm, đầm cọng rừng trôi

mờ tiếng gọi |iii| không về

con sâu phong lan ngủ vùi giấc trề

18.

thấp muộn nền tàn đông đưa hạt
hạt nền rụng tầm mắt xa
ngần ngại đường rêu ngun ngút bụi
đèn nhập nhòa
đỏ xanh vàng thời gian trôi
về con suối khôa thân phơi phới cũ
âm tiếng hú | ú ú ú | không đi
mãi con sâu phong lan bò trên triều nước lũ.

19.

tiếng thở nấc cục những con tàu trở lại đại dương

bầy sói tuyết phóng qua lục địa nhiệt đới

trâm khởi những cuộc tìm

vàng

bởi đó

con người ăn thịt gấu phơi khô

uống rượu ngâm xương mèo và rú | ú ú ú |

tiếng rú của loài dã nhân

ngày tuyết chúng

20.

máu xâm thực xương

mòn

không tiếng đồng hồ treo tường

lích lắc – lích lắc

ngào nghen thờ buổi mai sương ngậm tóc

chuyến bus chở tội nhân vào hỏa ngục

cuộc trừng phạt bắt đầu

mỗi tội nhân là mỗi mỗi

tự nguyện hiến sinh

21.

sương đầm đầm máu

ngọt

tiếng đồng hồ báo thức

trrrrrreng... trrrrrreng.... trrrrrrrreng

như tiếng keng hành hình

mỗi tội nhân tự mang chiếc đầu chính mình

trên cổ

nặng nề lúng lắc

như mang Hy-Mã-Lạp-Son

và chiếc lưới mọc dài quấn vòng che hai mắt

giác ngủ động cứng

mỗi người mỗi mỗi lần tự sát

(rất nhiều cuộc tự sát kéo dài...

cho những người có cái chết rất lâu!)

22.

nước sông ươn tràn,,,,,,,,,,,,. tràn

bầy gió::::::::::::: ròi

ròi không kịp

ngập hàm răng

giọt gió túa

nghìn nghìn tóc thâm

thăm thăm

lời nói ngoặc

xuống dòng không đủ nghĩa nói còn trầm trọng đong đưa mù lạc giấc mai cầm cầm trái tim xin
tặng kẻ qua đường. Tặng không kẻ qua đường trái tim cầm cầm không chắc giọt gió túa thổi bay
mùa dậy lửa sau lần cung hiến ăn năn.

23.

rừng thất tán ngại gió lần cung hiến
bầy củi mục ăn năn ẩm rêu sương
lũ nhện giăng mịt mù trăm năm cũ

nhiều động

vào lòng chim hoàng oanh
chim bìm bịp khóc
tiếng phôi pha
rưng rúc bông chuối nở ngoài sân
quyện lung lay lời kẻ ngoại tình

24.

giọt gió sót hôm kia

mùa dậy lửa nuốt ngọt bàn tay phút gọi sinh

gọi tình

những hoa vãn trên mặt trống

của mấy lần kiếp xưa

còn những nụ bông chuối đông đưa

rung rúc rụng.

25.

ở góc ngã tư đèn đỏ
bóng người qua đường trăm năm trước
còn treo cổ trên cột điện
và những nàng gái điếm
vẫn nhón nhơ trước một beauty salon
đã đóng cửa từ những ngày đầu tiên
của thời đại đồ đồng.

con sâu phong lan chết vào buổi chiều mùa đông
xác nằm dưới chân một nàng gái điếm
bầy kiến lửa từ gốc cây bông chuối
rũ nhau về đứng xếp hàng mặc niệm

bốn hướng ngã tư đèn cùng bật đỏ
bóng người treo cổ trăm năm trước
bỗng tuột dây đi mất hút
vào một nhà vệ sinh công cộng

bầy kiến lửa khởi đọc bài kinh cầu hồn
râm ran
(bằng ngôn ngữ loài kiến!)

những người qua đường hốt nhiên cùng đứng lại
ngửa mặt chờ trời mưa

nàng gái điếm đang làm nhiệm vụ thông ngôn

rao giảng bài kinh cầu hồn

của bảy kiến lửa

gã cùng tử bên lề đường

thức giấc

tiếng kèn trombone gã thổi chẳng ai nghe

cuối cùng

gã nhặt mẫu thuốc của một người qua đường vừa vắt

rồi thổi lên trời những sợi khói mờng lung.

26.

lần lượt những đường hầm mở ra
những tunnels từ New York đến Sài Gòn
từ Huế đến Paris
dẫn qua London
rồi lộn về Hà Nội
những tunnels xuyên thông khắp cùng thế giới
con người hẹn nhau đi tìm đất mới
dưới những lòng biển sâu
đã chết,

dưới những tầng xương trắng và khô lâu
đã hết
rồi những trái tim
có còn mọc lại?

27.

những trái tim

nở thành những giò hoa nát gió

và những bóng đèn nổ im

trên những con đường phố

lúc nửa khuya

28.

mũi tên dự tính giờ khai chiến

chúi đầu mặc niệm phút lâm chung

những chiếc máy giặt chuyển động vô cùng

êm như một lần tự sát |

những người sống không sao

biết được một điều bí mật!

29.

hai hàng cây điện trên các con đường phố

mọc tràn cành lá đen

đâm chồi

lá từng chiếc bóng đèn

tua tua những mũi kim

bắn tỏa thê vào đôi mắt thức

cuộc rượt đuổi sau cùng của mặt trời và mặt trăng

của bướm và hoa

của đàn ông và đàn bà

và | à à à à à |

không thể có được lần kết thúc!

30.

hàng chần song từ cửa tử cung

tiếng kêu cứu tuyệt tích

điệu khóc ngộp ngộp

mù lòa đôi mắt nhắm kín cõi trần

ai đen như màu đen trong không gian mẹ

thất tung niềm hy

vọng lại tiềm thức sơ kiếp

“rồi mai cũng từng chuyển bus tới lui

từng ngày đếm sống chờ chết”

như bao lần chưa kịp ăn năn

của một chuỗi dài vô danh không bao giờ hết!!!

31.

bầy nhện đói không còn nhả tơ
trong góc hầm ký ức
phương tiện cuối còn lại để con người giao cảm
ở cách ra dấu bằng mười ngón tay
đang trong đà bị thất truyền
gỗ chiêm ngưỡng đá
đường vân như những dấu tay
truy lùng lý lịch họ tên Rừng Núi
cũng lần lượt mất tăm
và cứ thế ...
sau bao phát minh tiến bộ diễm lệ nhiệm màu
con người không còn nhận diện được nhau
cho nên
thảm kịch luôn luôn chỉ ở phút bắt đầu
sẽ là điều con người tự an ủi mình
để còn mong tồn tại

32.

bờ vai mỗi cánh chim mỗi

điệu cười khuất trong những vòm lá xanh

cuộc kiếm tìm chừng vô vọng

gọi khăn

lời mất vào hư không

nền mưa vạt áo nâu

ngực mướt còn vết xâm thập giá

ai từ đâu???

thâu vẫn còn mắt ngủ

relief eye drops

hai giọt

nước muối

con kinh ngư vẫn phải sống nhờ biển mặn

rất nhiều con người

sống nhờ những khả năng của sự ló bịch

hèn hạ vân vân

rất đáng cho đời ngưỡng mộ

33.

cúi cong trên chiếc cầu định mệnh
vác cây thánh giá gầy
và đọc thần chú bằng nhạc rock harlem
new york lời nói thêm
không phải điều chú thích cũ
bài “ai ca” thoáng điệu đàn kìm

bụi tro tiền bay tán ngày lộng gió
gửi người âm ty chút quan tâm
làm hành trang cho cuộc tuần du viễn biệt
lời hứa cầm
thoát tụt trái tim AI tưởng lẫn cải hồi

34.

đời thêm thiếp lạnh

chiều mỏng như sương nổi nhớ nhà

NHỚ NHÀ???

căn nhà nào để nhớ!?!?!?

ôi những con người đi tìm mãi một Quê Hương

(quê hương của bên kia bờ định mệnh)

con sáu chiều hôm khóc mặt trời chìm

trong lòng đá im

tiếng hát âm âm hải cẩu lạc bầy

dề lục bình bập bênh dưới một cụm mây...

35.

con đường vắng người đi một mình
con đường vắng mỗi người đi một mình
trái tim đập cô liêu trong lồng ngực
trái tim
đập tan hoang giữa hai bàn tay
ôm chặt
phút thọ hình
chút nhiều dung cho lần ứa mật
tái sinh

màn cửa lưới che mặt người nước mắt
tiếng bánh xe lăn giữa hai bàn tay nắm chặt
hai bàn tay...
còn ghi lại câu thần chú từ kiếp trước
câu thần chú được tìm ra tình cờ
ở hậu môn của một ả bán tình

một triệu hoa pháo bông nổ từ đêm thẳm
người sống nhân danh người chết
để cùng nhau tìm một chút niềm vui tội nghiệp
ồn ào

36.

bóng đèn chiều đúng giờ bật cháy

mở đèn ra cùng rừng bonsai

những trái quince chua chùn ruột

mỏng

gã cùng tử ngữ giữa hai bức tường || chung thân

giữa một beauty salon và một launderette wash - dry

gã cùng tử vượn vai

đứng lên mang chiếc trombone loang lổ

vắt vào thùng rác bằng kẽm bên vệ đường

còn cơn say

bầy quỷ khóa thân cột cờ đối mặt

bản open lộn ngược đầu

neqo

sáng sáng lũ ma buồn bã tan hàng

chiêm bao lật sang trang

37.

tờ lịch cũ chắn ngang ký ức
đánh dấu ngày sao chổi băng qua Thái Bình Dương
những ngọn nến được thắp cho cuộc hành hương
về tương lai
thế kỷ muộn
bàn tay che mặt trời hóa đá

phổ ngủ
đêm muối giấc tĩnh vật xanh
một hạt sương nhòa trong cơn mộng nhỏ
chiếc lá trầm tư rụng rất thềm
một mình. Trong đêm câm

38.

con đường hút trên vai
ai vác buổi chiều đi rất khẽ
tiếng chân ngựa lạc cạc bời hè phố
người cảnh sát lạc loài ngu ngơ nhìn xác con mèo
vừa bị xe ambulance cán chết
vài túm lông quăn queo
vết máu quặn mặt nhựa

bức thư gửi từ bên ngoài trái đất
dán những con tem bằng da người
có đóng dấu vết răng kẻ sòng sọt

tên thừa sai đánh tiếng keng cuối cùng
cho một nụ cười
bàn tay tham bò trong ngực áo căng

39.

lời tiên tri khắc bầm ngực đá
gió Tây Nam thổi mờ những điều răn
cây khế làm thơ đại ăn năn
mỗi một
vết răng tâm độc âm mưu
những cánh trà Phúc Kiến rụng trắng sân thềm cũ
tiếng mẹ ru
êm như một lần tự sát

người con gái hớp gió luyện khí công
từng sợi tóc nàng rì rào bắn ra
những luồng hơi lạnh
ngắm vào buồng phổi trần gian
cánh tay ngón tay
tiếng ho ngân ngân biên cương
hạt cơm rớt rơi từ miệng gã ăn mày mọc nhánh
cọng lúa xanh như mấy tầng rêu trong ngõ chim quên
hạt cát
ruột dưa hấu An Tiêm đỏ ngày bị biếm
chiếc xe lạc đà rộn tiếng rên cong vòng bánh

rừng khuất mặt lở
vết son môi vành ly nghiệm nhiên cam

lớp tro đom bông lằm trái khổ oan

mực máu ngời

40.

buổi thành tựu công kênh

tiếng vỗ tay ngợp ánh đèn sấm sét

trái tim người nổ tung

từ đó

người tiếp tục cuộc hành trình trần gian bằng lồng ngực rỗng

và những bước chân không giập mặt địa cầu

lời kiến giải còn những thâm sâu

rất cần chú thích của loài cây anh túc

người con gái mở banh hai vạt áo

đón buổi chiều vào trũng gió riêng

phát phối tiếng kêu chìm

rừng xáo chút cũi mục tương lai

bầu trời khánh sinh

thêm tuyết cũ

rừng thảo nhiên rừng

chiêm bao ngược dốc đồi nghiêng

chiêm bao miễn nhiễm chiêm bao

còn sót một tầng trí nhớ

điên khôn nguôi

41.

người đàn bà mang thai ôm chiếc bụng to đi tìm lại âm hộ của nàng đã thất tung. Con gián bò trong nồi cơm điện. Gặp lại mùa hè trong nỗi nguy nga đông lạnh +++ Cánh cửa gió khép mùa hè không đội nón thành phố xưa. Những chiếc lá me những chiếc lá sao Sài Gòn Gia Định những chiếc lá maple Minneapolis con sóc bơi trên không gian xám xanh. Hạt dẻ trôi gằm giường tiếng cười chén soup nóng củ su hào ngọt mẻ một miếng răng nanh. = = = Chưa phải là cảnh còn dư bụi ốt, ời keo! Cây keo chùa Cao Đài có con rùa tu ngàn năm bỗng bị xe cán chết trước ngày thành Phật. (Như con mèo bị ambulance cán chết một hôm nào đâu đó!) Còn tỉnh như mơ.

lưng ngựa mồn quên yên cương đòi trầm trọng lần hứa trôi chết mực. Quãng ngỗ thiên nhiên vạt cỏ chiều tơ lá sâu. Mấy điều hứa thảng thốt lên dây trầm điệu tứ ca lạc giọng râm ran còn ai chịu hiểu ai??? Cách một con biển cánh hải âu liều rớt. Mầm đá ngời thả mắt chồi xanh chồi lá bời bời âm gió chiều lơ tầu thuốc khói cời cánh cửa gió mở toang ngày động phòng thành phố lạ ngày mai.

trạm bus cuối không hành khách người tài xế đạp lút chân gas vọt vào quá khứ bỏ lại tương lai mù mù biệt tăm. Hối lại gằm giường lúc con đế ngủ đồ taxi khơi kịp hầm subway street art những bóng màu đen xanh xám đỏ vàng màu trắng tằm trong nỗi hực hơi. Trân trọng bàn tay ướt máu đặt trên bìa quyền thánh kinh đen chỉ sự thật không gì ngoài sự thật nhưng xin chú thích còn riêng sự thật là gì???? Ừm manqua cantum xum à dana ừm lại qua cần bonta cần sa marijuana thằng “bum” cười gã cùng tử ngời xa và rớt là một lời tantra không lỗi nhịp ê a ê a ê a ê a!!!!!!?

42.

xâu chìa khóa bỏ quên chiều ký ức muộn quán rượu vắng
người bartender mời mọc chính mình
một ly rồi một ly tequila sunrise
mặt trời lặn xuôi tay
cuộc chiến thắng triển khai thành lời hứa hẹn tuyệt vọng
nắng rực chiều nghiêng cong cảnh hoa dại
trí nhớ tẩu tán
những vùng quên ngụp lặn kiên cường cùng nổi ăn năn
khuất mặt
xâu chìa khóa tìm thấy không mở được
cánh cửa trí nhớ
từ đó con người mất dấu quá khứ
trong hoan lạc hiện tại
và đau đón tương lai
tẩu thuốc mùn khói om
cọng râu bạc thờ hấp hối
đôi cẳng xa mặt đêm. Ở trùng phùng còn riêng một bóng sao
thêm chẵn gói muộn
mọc giữa thiên tài là cõi thiên tai
những điều hiển nhiên nằm giữa: đúng, sai
đời úp mặt tuyên ngôn gió
bão. Chập choạng bước bước từng bước khỏi hiện tại
bước sao ra khỏi hiện tại???

móc đôi mắt lùỉ trả về chim

men rượu mầm đá trôi

rất rất!!!!

43.

bãi ương oan

những ngôi mộ tầm mắt khuất

những linh hồn lang thang

những linh hồn đôi khi cất tiếng hí lồng như ngựa

cuồng chân.

tìm một phương trời trái vó

ngón chân sung ngày nhập thất

gã du tăng ôm bình bát đi tứ phương tìm ngõ vào niết bàn

hè phổ gót giày mòn tro lung

tên cùng tử kệp nách chai rượu đầy tìm một phút lãng quên

niết bàn và lãng quên

tiết tấu giao hợp nguồn cơn tuyệt tác

những con chim bồ câu ngậm nhánh xương rồng

trên từng mũi gai nhọn còn hoen máu thánh tích

viên sỏi nào ném xuống dòng sông???

bất tất cầu chia điểm mặt quên!

rất muộn.

44.

vòng chiều tường cát nổi bắn khoăn vô dạng
thêm rêu còn dấu chân người đi ẩn
sợ mất tấm đời
ai hỏi ai về biên ngoại ai quên
lá đắp tầng ngực nát
thở như sương, mờ một giấc mê dài
bức rèm sau cánh cửa quá khứ rung, lay
bắn bật thời gian chuyển động
trong chiếc kẹp tóc người con gái nhỏ ba mươi năm
ở mỗi hạt bụi còn một cái tên riêng

nhưng mỗi giọt nước mắt chỉ có màu xuyên suốt của sự chết!

những đóa hồng rồi đã khô. Những dòng máu rồi sẽ cạn câu thần chú cuối cùng không thoát ra khỏi miệng. Bàn tay rụng ngón trên phím computer đăng đặc bài hát cũ. Tấm áo choàng đen khoác lên cành cây gãy tiếng nấc buổi chiều, hư hoại!!!

từng bậc thang dẫn hút hút lên cao. Đến đâu? Về đâu? Xóa muộn phiền bằng một lọ Wite-Out và cây cọ nhỏ được làm từ những cọng râu rụng trên chiếc gối nhàu vào những đêm trăng sáng. Tại sao trắng sáng? Đôi mắt mù lấp lánh tiếng cười tan.

trời ơi! Màu trắng của hóa chất Wite-Out và màu trắng của những cọng râu!!!!????

45.

cái chết bí mật như hiện thân con người trên địa cầu.

công thức cất rượu tìm thấy từ ruột trái đất

xin vinh danh những gã ruồi vừa tự sát trong ly bia nguội

chỉ còn lại mùa Thu và Chân Lý...

(nhưng Chân Lý chẳng bao giờ chịu chung chạ với mùa Thu!)

từ đó...

các định luận về Thảm Mỹ bỗng thành tro trên!

và mùa Đông, mùa Đông...

oán khổ làm thành quách bằng những bông tuyết

tiếng sói tru từ những hàm tối thâm u

bao ngày nằm dấu chân trong chấn thương nhớ trần gian

con tuyệt vọng mỹ miều như vết nứt bức vách bên giường...

giấc ngủ tiềm phục trắng

âm hưởng tiễn đưa và tiếp đón chỉ cùng một tấu khúc đen

đêm không xanh vì mất dấu bình bình

sao rụng hết trong một giờ bí mật

46.

ở sương khói có một người

ở trần trời có một lời chưa yên

chiều phản bội gió

chim sợ ngủ cành cây cong

trái mặt trời miền đất thỉnh lặng rồi

những viên thuốc vàng lóng lánh sao sa

ân cần trong cái chết đã dọn mình

“ta không tha thứ cho người

và cũng chẳng cầu ai tha thứ cho ta”

47.

sóng vỗ bờ mông nghiêng

ruột quặn sợi máu tủa

chớp chớp lằn ranh tử sinh tiềm phục hoài không dứt

trên chớp đời những mảnh xương còn những dấu riêng

những mảnh xương tiền kiếp

vẫn đột tủy lân tinh khẩu mặt đen. Hình tượng núi và cỏ

những con ong chết tự táng trong vỏ bọc sấp...

trong suốt

có tiếng nứt vỡ da của ngày khai sinh loài sư tử

tiếng gầm chuyển động mấy tầng trăng

lưỡi liềm quất rụng ngọt ngào lũ khô lâu trùng mắt mở

chim cú đêm

48.

bụi sương mặt lá mặt người mặt đá
mòn dấu khóc những ngàn năm
trợn trạo thời gian nuốt thời gian
trong không gian biệt giam tầng ozone hao hụt
loài người bắt đầu thờ e dè bằng lỗ chân lông
và loài rùa mọc cánh +++++
bay chập chòn trên những đỉnh núi đen
con đồng thiếp từ lòng đất vẫn chuyển động
trong những tầng địa chấn thấp cao miên man từng cơn
co giật
loài người bước từng bước hụt vào hư vô
hai bàn tay bận vơ vào mọi thứ cho phần xác
cho những dục vọng đen
nên
để cầu nguyện cho phần hồn
phần của những ham muốn trắng
con người chấp hai bàn chân giữa ngực
những đôi mắt mang kính màu và những đôi tai ủ chùm bằng
những cặp ear phone
loài người bắt đầu mù điếc giữa một cơn “động kinh thiên”
bài thần chú trầm bổng vang vang
âm thanh đầy hoan lạc
ngân nga đánh thức loài tằm đang cuộn mình trong kén

vươn vai làm cuộc hóa thân

gã Phi Châu trần mình tả lại một loài nai vừa tuyệt chủng

tiếng nằng gào rừng khuya

đá mòn hơi chim

cây ngủ vùi thực tại

trầm khước hoa bung nhụy tinh tuyền

mật ong say loa kèn ly rượu thắm

trần tất tất Hồng Hà phù sa đỏ máu

đê đập đầu cao

ngảng gió lim dim

tiếng nói muện trong khoảng chìm

của không gian:::::::::: màu không nói được

một bàn tay làm sao ?

chấp chấp

bài hát cuối thế kỷ dài

tất tả bay về mấy cọng chiêm bao

49.

cầu thức đêm gieo vùi mầm thiên tai

mãi miết lời thần chú tự động

rêu đá nghiêng dưới chân người tầm đạo

vẫn là ngõ cụt

còn lần hồi đếm nữa những vì sao

sao sao sao sao?

thuở tủa ngọt máu nắng

trường liệt hộ Hàng Xanh

chim chết sân nhà bạn

ngày trăng tráo mở

nấp bình minh đầy một bùm men

tuổi lớn

lông măng vừa mọc

điều xì gà cắn ngọt đầu kim

ơi chim chim chim chim?

chở mưa về chốn thâm riêng

cời rǎng sói cǎn rụng rời cuống rún

ngời ngát

phút ngẫu sinh của lũ anh hùng

mặt hàng

trong chiếc đầu đầy những hoang mang

mọc lên niềm nghi hoặc

như thế nào là một CON NGƯỜI?

tổng tiền thời hoàng loạn tương lai

chờ đợi từ quá khứ một vầng trăng tự trăm

chút đạo đức mơ màng khôn khổ lần định nghĩa

đúng ||||| ||||| sai

|||||

!!!!!!

|||||

xin cho mượn bốn chiếc đinh trên thập giá

cả vòng vương miện gai ()

trái đất trở mình dự báo khúc ăn năn còn trả lại chim bản án ngày thơ ại. Chuyển subway từ lòng đất riết róng mài vòng xích thanh sắt đỏ đốt cháy lời chú nguyện của người tử đạo

muoi năm hai mươi năm một trăm năm còn đó dấu tay lần nắm được chút manh mối chính mình. Mỗi con người có riêng nỗi niềm cô quạnh thiêng liêng để sùng bái tôn thờ trong vô cùng tuyệt vọng đêm mê. Đã chọn rồi tấm áo mặc giờ tự sát

giữa trán hần nguyên vết răng toi

(rồi mỗi người tự treo mình trên chiếc móc áo thừa trong closet)

mực ố lòng điên

còn < > mất. Chút ưu phiền đã úa ngày xa lắc

51.

máu từng hồi vằng vát dội vào tim

trái tim bầm dập kiên cường

trở tôi bởi những đóa hoa thê lương vào đúng 10 giờ

tiếng quạ kêu nõ muôn ngàn hạt walnuts tím đen

bệnh dị ứng của loài người khởi đi từ sự nín thở

và lòng tị hiềm khinh ghen

one a day

mỗi ngày một viên

vitamins

Ingredients: Ascorbic Acid, Vitamin E Acetate, Gelatin, Glycerin, Soybean Oil, Selenium Yeast, Lecithin, Zinc Oxide, Vegetable Oil (Partially Hydrogenated Cottonseed and Soybean Oils), Yellow Wax (Beeswax, Yellow), Manganese Sulfate, Beta Carotene, Cupric Oxide, Titanium Dioxide, Artificial Colors including FD & C Yellow # 5 (Tartrazine)

con người đâu chỉ sống bằng dưỡng khí

và thức ăn...

52.

ngày long lanh gió

trời dạt bầu mắt hoa

tưởng chừng nổi tái sinh bùng nổ trong từng hạt máu

và xương

da

cây mất tuổi rừng

dạt bờ nương củi lụi

lời câu đảo xiên dương cát và bụi

mờ hơi khuya còn một góc trần gian

7 vất cơm

hốt vĩa

9 vất cơm

gọi hồn

con cú kêu đêm lộn cổ xuống bờ mương

bầy cá lòng tong chập chờn phụ thể

một đóa sen thâm mọc xanh rong

bầy dế đồng ca một điệp khúc dị thường

lũ vịt thức giấc

bơi theo vết nứt trên gương nước

về phương mặt trời mọc

53.

chiều vương sương tan

đèn vàng đêm cạn tủ

mắt san hô

gọi hải hùng tên nổi tàn phai

ngập ngừng bước nhiều dung

ai lượng hình mất bóng tan hoang niềm hoài tưởng

đã mê man từ một thuở rất xa

bước nhân loại chập chùng hành tinh lạ

sao chổi vùn quanh địa cầu

hút bóng

chiếc phi thuyền canh giữ bởi âm binh

được lái bằng những con người gỗ

cái chết được biện hộ và bảo chứng bằng những nụ cười

hết rồi! Những chiếc kim đồng hồ trong một lúc

cùng đứng lại

54.

bài kinh Đòi Làm Người hút hơi
khúc kệ Xin Quyền Sống lạc giọng
còn lại chuỗi còi tàu mất nhịp giữa đêm trắng
rú rợn cơn thềm máu của loài quỷ nhập tràng
và điệu rên râm rì
của những sinh vật không thể định danh
trong nỗi phức hợp muộn màng ứ máu
nhịp cam lời hát lẻ
gió chân kiềng bụi mủn
phiêu phiêu
ly nước lọc khô ran con kiến lạc đàn
bò quân quanh miệng ly còn vết môi người mệnh bạc

lất phất ngày nghiêng trâm vạt áo

bồ ngỗ lời tiên tri nổi ăn năn

bởi chùng mực thiên nhiên

bữa mai uống đời sặc sụa

trên thập giá chỉ còn lại dấu đinh

ở giữa tòa sen Phật nằm ngủ vùi

mũi tên thời gian cảm ngập hồng tâm

rụng	xuống
------	-------

rụngxuống

56.

còn lại bài Thiên Kinh Nhật Tụng

và

Tận Khúc Khải Huyền trộn lẫn

:

dậu đồ bìm leo niêm phế phủ

ngực giấy bời tan kiến thức cam

tay xua thiên địa lẫn giao kết

trên mốc thời gian giọt máu bầm

tẩu tán ơn đời trong tiếng khóc

trái sầu đầu rụng ngõ oan ương

nỗi niềm sông lạch ai thao thức

mà biển phù vân bỗng rầy ruồng

lá ơi! Mềm đá mềm như thịt

giữa thịt cời xương đắng rợn người!

dấu chân máu đỏ hằn trên đá

máu tủa! hôi sinh bấy cuộc chơi.

57.

ủ nghiêm. Sóng cỏ khơi lòng đất
nhịp đất mù xoay cơn tỉnh, mê
khản tiếng gọi hoài tên kiếp khác
mà sao chưa hết cuộc đi, về?

cà cuống rụng đuôi diềm tán tạn
suốt lời cốt tử bỗng vô duyên
xòe năm ngón gió kỳ sai hẹn
cung bậc râm ran vẫn thản nhiên

ờ ớ hư hao hồn phách cũ
bột làm bánh thánh chừng lên men
tọt rượu can qua màu cổ cự
uống với thần linh hay kẻ điên?

58.

sâm chia thương hồn ai rụng xuống
rụng xuống đi tìm phách ở đâu?
ở trong mộ huyết tanh mùi tử?
hay ở trầm kha đáy biển sâu?

hót hót kiến bò quanh miệng chén
bò quên thiên địa tròn trái cam
múi cam ngọt lịm ong quên mật
xá tội mười phương quên chỗ nằm!!!!

giò lan thất lạc hơi sương bám
cognac ươm mùi để Hốc Môn
vẽ lại một lần nơi tạm trú
lỡ có duyên
thì sẽ ghé thăm

59.

quanh quất niết bàn không ngộ tới
quần quanh địa ngục chẳng đường ra
thì ai

nuốt lưỡi câu kinh cũ?

đọc ở khi

cần gọi quỷ ma

bước xuống

cùng nhau trong tiếng khóc

nên lúc quay lưng

phải mỉm cười

điều thuốc đốt tê đầu lưỡi đắng

chùng nếm trần gian đủ

ngọt, bụi

những nắm mồ tro không chết cỏ

nắm mồ nhả khói chạy băng băng

dưới mái phố buồn chim đứng khóc

bàn tay khô

trở đóa ngọc lan

60.

thước cổ nhốt người nơi rú rậm

vú đàn bà thơm sữa thiên nhiên

lũ chips qua đời vì bệnh dịch

từng máy computer

từng cách chết riêng

treo ngược trái tim chờ cải hối

tận mặt lắm

than phút tái sinh

trao giải Nobel giùm kẻ chết

tiếng cuồng reo

chống đối hòa bình

tiếng ếch một nhòai trong giếng cạn

cóc nghiêng răng

trời chẳng đổ mưa

mùa nắng vang vang lắm ngực giấy

chữ

nghĩa

nhiều khi cũng rất thừa

61.

mang dép mỏng ra ngoài đầu ngõ

hỏi đường xe bus đến nhà quen

nhà quen không ở trên xe bus!

nhà lạ vân du khắp cõi miền

mở mắt tìm mòn không thấy bóng,

hình hài | iii | vẫn mãi lê loi suông!

há miệng gào khan không phát tiếng

bỗng ngờ mộng : thực đã chung đường

sống ở trần gian là hít thở

tắm truồng rồi cũng mặc quần vô!

hở người (???), chuyện của ngàn năm trước!

mặc quần bởi sợ (!!!!) gió vi vu

ngày võ chiêm bao hùng hực lửa

ai về thờ dòng sông thơ đại

ngập ngập bàn chân bờ tuyết đọng

rừng maple xanh đỏ thu qua

đứng đái bên đường nghe gió thổi

lòng như lạnh lạnh chút quan hà

xanh trong đen mọc vàng du thủ

cạn đời mật lúa cũng hom hem

nhụy trắng kèn cựa người qua núi

hỏi mãi đường gai ở lối mòn

tuần tự bàn chân hằn vách đá

so kè chưa đủ ngón hơn thua

phủi tay bỗng thấy sao mà nhẹ!

trái đất còn treo chỗ rất thừa |

63.

tí tách mưa hôn cành lá nõn

lá hôn mưa đắm đuối trên mình

cuộc giao hợp làm im gió bão

mỗi mặt trời nở một bình minh

hồn phách hú gọi nhau chấp chới

ngặt ngủ sông biển ngược dòng rên

dấu chân vách đá khô tờ máu

mấy lớp rêu xanh một nỗi niềm!

thế kỷ quay đầu không đếm bước

xóa giờ sinh tử giữa mê hoan

ngón tay chỉ suốt cùng tâm thức

chạm nhẹ vào THƠ một tiếng HOÀNG

64.

ấm gió thúc

fresh air xịt bầm toilet

mùi

hương đồng cỏ nội

trăng hừng hực lửa

giắc muối đen

đèn nhập nhòa bức tử oan khiên

hẹn

an táng buổi mai vào giắc sớm

chòm sao hiệp sĩ cụt đuôi

bầy ngựa lòng tong ruỗi vó đập đình

lóc cóc móng đình

giày cao gót đàn bà đâm suốt cuống tim

kẻ lụy tình

bối lại lòng ưu tiệp

trải từ ái vào mướt mà lũ ăn xin

ngọn lao nhân bản phóng ra rồi

cán lao còn động một chòm tơ lụa đỏ

làm trang sức cho chút TÌNH NGƯỜI

cạn hiếm

65.

kính thưa quý ngài

đã đến giờ trình diễn của âm binh!!!

xin cho mượn sân khấu và ánh sáng

son phấn và y trang

kèn trống và đàn

cùng những chiếc màn nhung đủ màu xanh đỏ

trắng vàng

riêng chiếc màn nhung đen

chắc chắn phải dành cho hồi cuối

xin cho một vòng tròn nguyệt bạch ngay giữa tiền trường

nhân vật chính độc cước đang chơi phần độc thoại

ô hô và ai tai | !!!! |

(có nhiều diễn viên chẳng cần tiếng vỗ tay)

66.

lần hồi nhục nghiệm nhiên thương tổn

trầm trọng kiên cường đối mặt nỗi vui tươi hạnh phúc

hạnh phúc ! hạnh phúc hai chữ vô nghĩa lý chập chờn trước

mặt con người

đường chạy đuổi dài vô tận và vô số hiểm nguy

ngày bất trắc đêm trở nhịp cằm

bức rức tiếng kêu chim mất giọng

lầm lủi buồm giăng

đèn khêu rồi trầm ngâm

ly nước lọc thấm giọng lúc tàn khuya

lưỡi rát mùi da thuộc

lũ thú hoang tự thiến

chọn nhất thiết vào tương lai trắng | - - - |

67.

hỏi ngập ngừng nổi phôi pha

cột nước góc phố người hỏa tinh

gã hắc y băng qua đường trong không gian vàng

kỷ niệm hực hơi bài hát xẩm

lời tiên tri trên cột báo lá cải hiền linh

cây đèn thần tỏa khói phòng tắm hơi

dập dềnh...

sương bơi bơi sương bơi | ơ ơ ơ | !!!

giọt mưa đầu tiên nhỏ xuống trần gian

đút nhòa đuôi như một giọt nước mắt lẻ

con nòng nọc hóa thân

vật nằng bẫm ngời bung lơi

trái uất ức nở hai triệu nghìn hạt bụi

mù lưới nhện góc hầm trí nhớ quần

à ơ | iiiiiiiiii | !!!!

68.

ôi lặng lẽ niêm phong ngày chủ nhật cây gió cuốn rèm phong lưu. Thời hoang mạc bàn chải đánh răng trong túi quần jean mười năm mười lăm năm con mộng bình bông bằng hữu qua truông không lời trời mọn.

con dán trụ hình kênh nổi nhớ. Thả chiều rơi biển biệt khôn nguôi. Lóng lánh mời ai tuổi cũng như tên chẳng biết không quen. Cây mùa đông què quặt đón hèn thương lá nõn trơ xương. Con đồng thiệp xập xình chiêng trống mùi nển mùi hương trầm mùi nước mắt mùi máu... | uuu | làm sao có được mùi nụ cười??? | ??? | làm sao làm sao mời Thượng Đế nhập niết bàn??? làm sao làm sao nghe Thượng Đế thốt lời ăn năn.

chân chính tuyên đọc lời tiên tri phiên muộn bàn tay tự trầm nổi ăn năn không ngừng nghỉ. Vết cửa dầu vú thâm người dần bà dấu mặt tận hưởng cơn bạo hành của giờ phút mộng du - - - cục nước đá tan trong cửa mình giờ lâm tử. A ha!

69.

từng sợi ánh sáng tích tụ nắng
chòm sao neo chân người
nắng chui vào bụng từng ngậm
ngửa mặt ngược lên trời
những đôi găng tay những bà mẹ
cất trong tủ áo mùa đông
liếp cửa mắt cá chết
mài kỷ niệm bằng lưỡi dao găm
thuở xanh rêu lắm thơ dại
ngậm nước mưa ngửa mặt ngược lên trời
(thời của ngửa mặt ngược lên trời)
trong căn phòng đó không có màu úa của sắc lá
sao vẫn là mùa thu ?

70.

tiếng cú rời đêm muộn

mây tầng sao loạng choạng kêu rên

thuở đất ngẩng về tim

đời uất khuất | |

gọi cầm canh

về phía tĩnh vật buồn

ở bàn tay còn chút cộng sinh

bời bã mắt vô hồn

tin sao những điều đã cũ

chùm bóng ngũ sắc ngợp đêm sương

chia phôi lời phé biệt

khúc dạo bài bi ca

nung nắc niềm tán tận không hiểu kịp

chỗ sinh phần chừa cỏ mọc ngỗ

| RA |

| VÀO |

nghe sao tầng loạng choạng

phút quên còn để lại hết ruột gan

và máu ./.

71.

rạng mặt thiên nhiên

hai hàng cột điện gục đầu

sấm hối

rừng xe gầm gừ

nhả khói

những tiếng còi lạc giọng vào tương lai

con người quay lưng

bước tới hư vô

bỏ lại địa cầu bầm dập hoang vu

còn trơ lẻ cây gòn móc nhỏ

nở trắng bông mù quá khứ

trên những bàn tay những lần chỉ

tay rớm máu

đường trí đạo | đường mệnh đạo |

đường tâm đạo | nhập một

gù đầu đình

và những bàn chân

trơ ngón ngo ngoe tìm chỗ đứng

ơi—————ai!

72.

thả dờ dãn dòng sông trước mặt

mở bình minh đong đánh chim bay

mở rộng lòng mở rộng dòng sông

nụ hôn nhắm mắt

phóng định mệnh ra ngoài cõi nhớ như ngọn lao ẩn tích

từng đôi tình nhân rủ nhau cùng đốt những lá thư tình

huyền não

từng lời nói dội bom vào cân não

đã chùng

hưởng ứng nổi hưng phấn phá hoại

căng căng trong mạch máu

điều cigar cầu kinh một mình

trên đầu lửa ngấm

chiếc gạt tàn buồn bã mưa tro thâm

mỗi trái tim mọc một mặt trời
mỗi sự chết hân hoan tìm sự sống
trong căn phòng không có màu úa của sắc lá
sao vẫn là mùa thu
nghiêng?
cùng gió tạt những điều khuất tất
chuyện oan ương người chẳng kể cho người
riêng?
ngày chờ lộng màu đêm
thao thức ngoài cõi nhớ
khoảng ung thư còn những quan tâm
chiêm chiếm chim thềm nắng mới
nghe ngào hát khúc nghiêm trang
không

74.

bằng thế thức hiên ngang

ngôn ngữ bật máu ần chứng cuộc thánh chiến

con người nhắm mắt khi thở

nên sẽ mở mắt khi chết

ân sủng cuối cùng cho nhau đã không còn

những giọt nước từ hai đồng tử cứng

lần chạm trán phân vân

tiết tấu oan khiên khóc nức con thèm,

óng ánh cường toan tầng nước lũ

thở hồn nhiên một chút vô can

mở tham lam những trang đời

truất phế bọn thần tượng rỗng

ghép tim vào thân mật anh em

75.

phút chạm trán nỗi quan hoài rộng
nhịp đập thừa của trái tim
và phút hụt hơi sống
nhịp hẫng của trái tim

đời quá ngắn cho tuổi trẻ
và quá dài cho tuổi già

bởi chiếc lưỡi mọc bên ngoài bộ não
nên nụ hôn chỉ hướng tới tương lai
hiện tại ảo giác

loài sâu mượn tên người
cắn nát cảnh nho hóa bướm
rần rật lửa tẩm cháy đỏ cơn vui
mất về | | thân lựu tím
bên tường [ggg] nhà bày gái thiên hương
cong lưng ong nhảy lên mùa chong chóng
nhẹ ướm mùi trắng thuở tơ non
ngây ngậy khép hờ môi cắn chỉ

chiêm ngưỡng đêm một mình (!!!) ở cô đơn.

76.

còn hơi thở thất thanh băng khuất

náo động tiềm thức phai

(đậu mồng toi bìm bịp khóc !)

u hoài

cơn thệ trắng

mùa nấc cụt những nửa đêm

hỏi ai ghen niềm oan ức [!c !c !c]

cổng trên lưng ngày tháng tương lai

ngoảnh mặt làm sao nhìn được gió

thổi ngược trời oán cải

lấp lửng cùng chim trở lại rừng mưa

có lúc rộn ràng mơn tiếng khóc

thương xưa

thời của mẹ tà dương

và những điều xương máu

đã

77.

bóng cây ngủ lòng yên

màu lá úa chờn vòn ký ức !muộn!

bóng người thao thức trăm năm

trên vách bích nham

tròng mắt đứng trở pháo bông

nổ tung trời tuyết giá

tiếng hạc kêu bắn bật dư âm

nguồn suối tung tăng

lòng địa ngục

cà lưng bồi thủy

mở đường xe tứ mã gỗ xôn xao

bùng vó câu chập choạng bôn đào

ra khỏi tầng

sống

chết

ban phép lành cho nhân loại tái sinh

78.

nghiệm báng bỏ đồng tiền hai mặt

màu kính đen che hết dối gian

(hay ả dấu điều bí mật)

hơi thở trầm trọng như hơi thơ

hồn lan quế đậu chân người

từ vực tim ngời

người vác lên đời cây thập giá

| gãy |

trông ngang nhiên dưới cội bồ đề

dấu vết riêng để lại ở tro than

79.

cách mặt đêm tiếng cười

xa lộ trên đầu rác rưởi

lũ chó hoang chạy trốn mặt trời

cát tiếng tru nguyên rửa ánh sáng

(bởi bóng tối là lẽ sống sau cùng [!!!])

của những loài < hoang >

tương tự bóng rèm khuất mặt

mắt kéo mây làm lở trận oan ung

những điều hứa hốt nhiên bèo bọt

80.

lửa phần thư đã tắt

nhịp hồn nhiên còn tiếng vỗ tay

cầm cự nổi trông vắng người

tiếng bánh xe nuốt mặt đường vội

miết vào hư không

ngực đá tảng hằn dấu cánh hoa khô

hộp thư quá khứ đầy ắp rừng bươm bướm úa

con hung mãnh òa vỡ thổi tung máu và bụi

tăm xia răng cắm đầu nện xiên khoai

oi

ai !!!!

81.

những bức vách ngăn đời riêng
những cánh cửa đóng
mặt giấy ản phục niềm hoảng loạn hân hoan
mà sâu khổ là điểm trang
cho cuộc đời trắng

bằng chiếc đầu nghi hoặc
trôi bênh bồng trên cơn hồng thủy sau cùng
chiếc búa tầm sét quấy lộn mừng thiên tai
giữ nhịp cho bài kệ trời của nhân loại

bầy dân sống trên lưng nhà khủng long
bình yên nhấm những miếng cheese thừa –
của các siêu thị từ hỏa tinh

thế kỷ dự báo lần khai hội
rừng chuối hỗn nhiên xanh

82.

trầm tích buồn lữ rồi

khăng định điều không có thực

mộ thức hiên ngang

chán chê niềm phần hận miên man

căn cứ vào lầm lỡ mới

lời trần tình thống thiết chẳng ai tin!

mặt nạ đeo quen

quên dần bản lai diện mục

soi gương nhìn cổ cụu

thoắt thương tâm mình chẳng nhận ra mình

trở ngón tay vào tâm thức

thấy gì ngoài cái hư không???

cái hư không mà vẫn nợ trần ai !!!

83.

không còn những phiên tòa

không còn những nhà lao

không còn những pháp trường

nhân loại mỗi người là một tội nhân

mỗi tội nhân tự hành hạ chính mình

rồi khóc và nguyên rửa Thượng Đế

Thượng Đế tiếp tục chạy trốn lịch sử

(bởi đó, lịch sử nhân loại luôn

vắng bóng Thượng Đế)

con người thường ngó ngoái lịch sử

để chết chìm trong quá khứ

xin đem lịch-sử-quá-khứ lên bàn mổ

làm một cuộc phân thây

(này là gan ruột - này là chân tay)

từ đây, nhân loại thi nhau làm cách mạng

cho hiện tại

và làm lịch sử cho tương lai.

84.

vàng trắng chứa hoang vàng vọt đêm tàn
sao mai ngổ ngang làm chứng
giọt sương giọt máu ngọt lựng phút khô khát
con chim vàng anh cắn cọng gai đen trên đầu núi cháy
bay về Đông thả rớt trên biển xanh

tàn phế lời chúc tụng cầm canh
loài mối đùn mộ bia trưởng sinh
đòi làm nhân loại mới

bầu trời xanh nứt những cụm mây gân máu
đàn bà đem trái tóc làm chỗ nằm cho những cuộc ái ân
cùng thần thánh và quỷ ma

con hoan lạc đầy những tiếng hú và tiếng khóc vang xa
loài người bắt chước loài trâu xỏ mũi đeo khoen

và tập tành ăn cỏ

85.

mấy bùm mưa ngày lũ
tươi vào tim đòi lại bão giông
chiếc lá bỏ đề bay mãi miết ở hư không
rụng xuống dòng sông một buổi chiều rất ủa

và ở đó ở đó ở đó
chỗ của bên kia bờ hiểu biết
những kẻ giác ngộ cùng tụ tập cười nói vô duyên
Lão Tử Khổng Tử Chúa Phật và những Ngài Diên
bàn cờ bệ đá mê man ruồi đậu
giọt mật ong khô cung điệu thần nhiên
con suối bất động muôn đời
dưới những tầng mây ngũ sắc
những tầng mây không bao giờ chuyển động
những tầng mây
của Niết Bàn và Thiên Đàng

dưới chín tầng Địa Ngục
sông núi cựa mình than khóc và hoan lạc
gió làm giông bão và cuồng mê
cỏ cây hoa lá xanh tươi rồi ủa rũ
mọi vật khi chậm lúc nhanh như hơi thở trần gian
làm nên sự sống

đó là sự sống

VÔ BIÊN

86.

biển chở nắng ghen ngào

cát chở người nức nở

sóng biển và sóng cát

tấp tắp con hải âu cuối cùng trở lại

mang theo sương mù

và những hạt mưa rời

khuất mặt gió

môi khô chở nắng tìm ký ức

bụi ngùi những lời thơ rụng

(thi ca thi ca thi ca)

mãi mãi thơ vẫn làm cuộc hòa giải

giữa con người và cuộc đời

giữa biển và cát

chỉ còn lại núi và bình nguyên

trở mình từng cơn trong nổi lẻ loi

87.

mức đồ vào đêm một muống ngày

mở bàn tay nhìn lại định mệnh

từng cặp người treo lơ lửng

trên một sợi dây cáp dài hun hút

bóng đèn mặt trời nghiêng

đọt dừa thở chấp chới lời chào

từng cặp người trôi con chiêm bao

từng cặp người từng cặp

từng cặp đàn ông và đàn bà

nắng và gió

gần và xa

88.

có những điều lịch sử cần ghi nhận
là đường chân trời vẫn bao quanh chúng ta

bao quanh bao quanh con người
bao quanh bốn bề không một phút ngơi

và chưa một con người nào
đủ đi suốt cuộc đời của hấn
đã tới được chân trời ấy

có một điều
mà lịch sử chẳng thể quên
là tiếng kêu của trẻ thơ trẻ thơ
cực kỳ đáng được lưu tâm
bởi tương lai nhân loại nhất định nằm trong những tiếng kêu này. tiếng kêu của máu xương da
thịt chúng ta!

89.

trông mắt thừa trơ hàng cây
mây cưỡng chế đục vọng
cầu che mưa nước tụ cuối chân đồi

những kẻ không nhà
và nụ cười quỷ ma

miếu thờ trinh nữ tươm máu thiêng
lời cầu nguyện quần quanh thành con số rắn
bất chấp thời khắc. Thở
hơi thở cùn lấp lửng ngoài ngoai

Chúa Phật và những quyền phép vị lai
chỉ còn là câu chuyện kể
quỷ ma cùng những kẻ không nhà
chia nhau đêm ngày
với khói hương vật tế

phụng hiến lần mò khắp khiêng
những bước tuần tự thiêng liêng
tưởng chừng điều hư thật

Chùa không đủ Phật

Phật hóa thân chẳng kịp đến khắp Chùa

Nhà Thờ thiếu Chúa

Chúa làm sao thị hiện giữa mùa mưa ?

triệu Chùa không

bước chân sen của Phật nở một lần

triệu Nhà Thờ chẳng

chịu dưới ơn phép lành của Chúa

Thượng Đế Là Ai ?

còn nhận diện từ quá khứ

vị lai

hàng hàng bóng điện nổ dòn đường phố nửa đêm

nhạc Jazz khởi đi từ tiếng trống

trống da người hay trống đồng xuyên tim

tìm

hành trạng người về quá khứ là nỗi ám ảnh của tương lai. người luôn trốn chạy tương lai bằng cách ẩn chui vào quá khứ, như con đà điểu vùi đầu vào trong cát tìm chút an toàn tuyệt vọng

của thánh thần và ma quỷ

dầu chân bí tích dâng Giác Ngộ sơ tâm để quên trên triền núi cũ. máu nhỏ đầu núi đen hoa ưu
đầm nở lúc sao rụng trắng tàn và cỏ thở râm ran lời để gáy !

91.

cỏ nâu cửa mặt người

ngày cứu chuộc kim chỉ giây chỉ phút chỉ giờ đứng mặt nước

hồ cá chết mở toang

nền trời dốc ngược

núi thổ huyết tràn đồng bằng

và những vì sao ho lao

run bần bật trong | đáy tim |

gió kính vỡ cắt vụn thời gian

trong không gian nhuộm đỏ

còn chẳng một chỗ để tìm ??? !!!

92.

đàn voi băng qua lục địa xám

để lại dấu chân cho bầy sư tử cùng đường

những trận mài răng lẳng lẹ

bầy loài nai còn ngậm cọng gai non

lướt khướt cánh đại bàng gom bão loạn

rừng về đâu ???

từng cọng lá cô đơn !!!

chia biệt hết

hận thù mum múp ụng.

tiếng dế trong mồ hoang

tờ sao rụng âm vang | phế tích |

lũng chuyển im vào một tầng cao

ngát ngát

93.

câu chứng lại những điều rớt nghĩ
khai đàn lên! khai đàn lên!
dậy lửa-phần-thư

Thơ đã đi về Bắc Cực
lạnh như băng hào hót gió tanh tanh
biển lửa khởi xanh từ Rừng-Cô-Quạnh

Lửa-Phần-Thư
đốt những trang Thơ

những trang Thơ cháy bùng soi đường cho nhân sinh
Thơ hẳn nhiên là ngôn ngữ hiển linh

triệu dòng sông nghiêng đầu về Biển Diên
Biển Diên.

94.

Mặt Trời và Mặt Trăng cùng mọc từ phương Đông

chỉ khác một điều là:

Mặt Trời mọc lên và Mặt Trăng

mọc xuống

(Mặt Trời bay lên và Mặt Trăng bay xuống) !!!

- Chú Thích:

(xin đừng nói Mặt Trời bay lên và Mặt Trăng rụng xuống)

rụng xuống ??? Vì Sao ???

vì sao trăng rụng xuống cầu (?!?!?!)

nghĩa lý này phải hỏi những Vì Sao

những ngàn sao lấp lánh của Đêm

và những ngàn sao tuyệt tích của Ngày

hãy móc đồ vào Ngày một muỗng Đêm | |

trên những tầng cao ốc có tiếng kêu cứu

Chicago Sears Tower

Manhattan Newyork Empire State Building

Malaysia Kuala Lumpur Petronas Tower

I và II

vân vân và vân vân

những tiếng kêu thảng thốt vang ngân

tiếng kêu cứu của những con người

cổ trèo lên quá cao

và giờ đây không biết cách nào

bò xuống thấp

cùng tiếng kêu của những linh hồn

ẩn khuất bơ vơ

chiếc cọc nhọn cắm vào trí nhớ

làm dấu buổi hội sinh

những đóa hoa nở trong nhà kín

những mảnh mặt trời lấm lem

sau cơn hồng thủy con người trồng lại tương lai

phân bón là niềm tin đã mất

và nổi hoài nghi chất ngất

mầm khuynh diệp nứt xanh độ lượng

uơm mùi gió nghiêm trang

mầm tương lai còn ở chỗ hoang mang

trước những tin điều

Mới

Cũ

lũ thiêu thân ngàn ngại lồi đi về

nơi từng cột điện của từng đường phố trên trái đất

loài ve tụ quanh dài giọng râm ran

và loài cá cuống rụng đuôi

tự trầm trong hố mắt của loài dơi xám

96.

bao điều dự báo được viết trên trời xanh

đã bị khuất sau những đám mây

Đỏ và Đen

kết tụ bởi hơi thở của đám nhân loại mặt hạn

từ trái đất bốc lên

đàn tế rên rang kiểu cách

chuông trống bồi hồi sao đuổi kịp bước thiên tai ?

(chuông kính coong và trống đồng - - -

trống da người và chuông thu không)

bởi đó ngày tắt thở

chỉ còn hơi thở của Thơ trầm thông

phút

TRONG

NGOÀI

của một lần

SỐNG

CHẾT

97.

rừng gọi gió kiên gan thời tĩnh vật

đá nhập nhòa lửa rú

bầy cóc ký sinh trên cửa thời gian

tiếng gọi mưa uỳnh oang

nát lòng cỏ dại

điều hèn mọn dấu giữa bàn tay

lũng màu vàng rực hoa hướng dương

mời vạn đại nhân gian

áo Chân Như cùng cởi vắt lên bờ

rủ nhau bơi về miền vô độ

bài thuyết giảng như một mũi tên

bị tổng khởi dây cung thoáng ngập ngừng

giữa hồng tâm và mười phương thiên lý

đừng xoa an phút rời thế kỷ

muộn màng bấy thiên thu

gần gũi hỏi lâm chung thuở tái hồi

nghiêm căng da cần triển hạn

98.

cột điện phanh thây chờ gió ngậm
đếm tuổi bình minh nổi quan hoài
khuất lấp tầng núi điếc chập chùng
trên con đường đi tới
tới đâu ???

ngõ biệt chôn ngậm thương tích
nói sao những điều cảm thông
bầy ngôn ngữ đã phai phôi ?

tái lập loài âm thanh mồm mĩm
chuẩn trang vào bến tâm hư
vẫn hực hơi ở phút phân bày
tờ giao kết rách mất phần ngày tháng
nhặt mấy ca dao che trước ngực
chút an toàn vẫn ở tay ngoài
ngón bóp cò súng không chịu ngủ
chặt mấy lần. Quên. Lại mọc dài

99.

mở kiêu diễm lần nhắm mắt
con phần hận trả cạm đời
vẽ trái tim thành một hình vuông
bốn góc chứa bốn lần oanh liệt

thấp đèn
đêm thăm mù trôi
hỏi bóng
không tìm thấy bóng
mới hay >>>>>
lắm người lâu nay đã —————
đứng ngoài cái bóng của mình !!!

(những kẻ tự hào thông minh <<<<<<
suốt đời chỉ đứng trong cái bóng
của những con người khác)

100.

trả về mưa những đụn cát bồi
trả về chim những hạt mầm hiện tại
cầu gió chơ vơ
chiếc giấy người mệnh bạc
lưỡi dao nhỏ cắm trên thành cầu
giữa dòng chữ khắc tên ai ?

đã hỏi những vì sao
về dự báo thiên tai
kiến thức mù thi gan đòi tận tuyệt
nhánh mắt nghiêng tầm thổ lộ
mùa hạn khô nứt mặt nhân gian !!!

nhánh mắt thủy tinh vương giọt sương tan
những ly rượu đỏ bầm trên tay người
toát mồ hôi lạnh
ngập ngừng lời thú tội thì thầm
những tiếng rên van

hà hơi vào rét buốt

mắt đèn đêm

vô số mắt đèn đỏ vàng xanh tím

run rầy chớp lòe không gian căng

mắt đèn và bóng tối

nhào lộn đầy không gian

những tòa cao ốc khiêu vũ cùng những căn nhà hoang

và via hè

trên chiếc ghế trạm bus

gã cùng tử nằm co chân ngủ

trăm ngàn sợi dây điện vung vẩy với gió

và những cánh tay

từ cửa sổ những tầng cao ốc

(có những tầng cao ốc không cửa sổ

nhốt im nhàu mặt kính đóng băng)

con tàu già rệu bở đại dương

trôi hốt hãì vào lòng lục địa

102.

giờ thủy táng chim

xác hải âu và xác đà điều chạm trán

ở triều nước xoáy

biêng biếc,

buồm cánh cam ngả bóng chiều cam

lần lựa điều hơn lẽ thiệt

con kiến bò cong nổi vong thân

tắt ngấm vàng hào quang cũ kỹ

thuở ban sơ

hãy cầm máu bằng sự yên lặng lớn

của cơn thiên đầu thống tiền căn

bản ngã chân thực

là bản ngã vượt thời gian

khi ý chí và dục vọng đình chỉ cuộc giao tranh

CON NGƯỜI bắt đầu yêu mê SỰ CÔ ĐỘC

của chính mình

vì đó là SỰ CÔ ĐỘC LỚN

103.

khi rừng hoang nhường chỗ cho ruộng đồng

khi đô thị mọc cao hơn đồi núi

lúc đó,

nhân loại bắt đầu

chui vào những giới luật của chính mình

nổi bất hòa không chỗ biện minh

giữa đẹp và xấu

giữa xương và máu

giữa thịt và da

giữa đàn ông và đàn bà

giữa bản năng và trí tuệ

giữa CON NGƯỜI và THƯỢNG ĐẾ

giữa THƯỢNG ĐẾ và THƯỢNG ĐẾ

ở ngay chính TRONG MỖI CON NGƯỜI

104.

sóng dữ dâng từ cuồng hống
cứng nghên lòng bao dung
trái tim thoát nhiệt ra đôi mắt rực
hai bàn tay vỗ bùng

Thiên Địa

máu tủa cầm canh
giải oan lòng kiêu bạc
nắng cỏ nghiêng mù bụi chiến trường
cần cơn mưa lũ
tẩy rửa gần xa mặt đất mặt người

tiếng mèo khóc ngập ngóng
hang chuột thời phân tranh
mũi dáo nhọn cửa lưng
buồm hồ phách

105.

hà hơi uống cạn lòng biển thẳm
nỗi cô đơn rộng suốt trần gian
trong trái tim bạt ngàn gió
những điều sám hối không dung
thao thức tiếng đàn cò

ngày ngật trắng cầm thạch

dây men đêm trên những bậc thang ngoài

hốt hốt bảy điều răn sấm sét

tiếng còi tàu nào người thét gọi

tháng

năm

mắt chớp buốt khăn còn

ở lại ăn năn muộn.

106.

miệng cá bầm cắn lưỡi câu xanh
đề lục bình ngủ quên ôm tờ bông súng tím

những đóa sen mọc trang nghiêm
không nhất thiết có lời biện bạch
cá ngát ngư
và lưỡi câu quần
cùng ngát ngư
giữa tim sông lời hứa được an bày

hơi thở ảm mùa quên
những điều để nhớ thập thò không rõ mặt
thôi ! Chẳng thà ——
đá nát vàng tan
(và gạch vỡ)
những viên gạch xây bao nhiêu lâu
cho căn hầm trí nhớ
kèn cựa rời lời chúc tụng can qua
của đi và ở.

107.

tờ di cỏo mực mặc nhiên úa

cất đời riêng mấy chỗ an nguy

vác túi thời gian chạy từ thông khổ

không gian còn bất biến quan san

bời bã ngằm ân hận lờ

lòng ngực mở

nguồn thở hư không

trái tim mất tích còn dấu vết

bầy thuở chìm nổi

tìm nguồn cội lần tìm rụng lân la

với những điều cốt nhục

cầu qua trường dù để lại linh hồn

bước thấp cao

bước té nhào tắm gội tràn êm ái

sao quên ???

108.

chữ là lá

thổi lá về những tầng mây

khép hờ hững lòng thanh thản mắt

chất chiu điều vinh nhục

chẳng hề cân

sao là nhục ? sao là vinh ?

sao là sao ở chỗ phân vân

nghĩa là cảnh là thân cỗ thụ gian truân

hiểu được nghĩa không nhất thiết cần đọc chữ

nghĩa là hoa kéo quần lá chữ

hoa nở rồi

lá rụng về không

còn lại vô số điều củng cố

109.

hoa ban trắng nở lắm sớm tối

mừng mùa khai hội

tắm dưới vòi sen

trời đất nhá nhem

trôi sầu lục địa

thử hỏi điều hơn thiệt

mâm mống tương lai trông chỗ quan tâm

khuếch trương quyền lực Người giữa thế gian

điều chỉnh bao dục vọng ở tính thể Người

là còn lại cái Không Người !!!

chiếc nỏ thần bất chấp điều hiểm khích

dấu trang lịch sử một lời nguyện

của lũ phù thủy luyện phép đen

nuôi âm binh và trồng ngải nói

“ nói những gì không nói được ”

của tương lai ???

110.

thở rớt ráo từng phút sống
mặt đời trắng chừa dấu chân đảm lược
lần ngẫu nhiên mất nhịp
chẳng hòa điệu cùng những mơ ước nhòa phai

người mất trí dốc cạn túi
đánh tận đời canh bạc lớn
canh bạc cuối
tiếng bạc khua lời rao chẳng ai mua
tiếng bạc thừa

còn lại cô liêu niềm uất hận
chưa bura
mãi vẫn chậm phút mưu toan
cắt nốt tín điều mới cũ
vào đáy tim khô
và nhắc nhở chính mình
về sự biết ơn và biết bao dung

111.

giấc ngủ mông muội tiềm phục thức
dằng dặc trong từng mỗi con người
khế hiệp cùng nỗi quạnh hiu truyền kiếp
cùng ngợi ca sự yếu hèn
sống lẻ loi và chết nhỏ nhoi

kẻ du cư tìm lại con đường cũ
dẫn về căn nhà tổ phụ mất dấu
cỏ hoang lấp bờ suối chôn nhau
khe đá đổi màu rêu

bởi đó
người gọi MẸ từng con ở những lần hấp hối
sợ râu bạc rụng về phương trời vắng

máu cầm canh
sai nhịp trái tim người

112.

sao tát cạn dòng sông tâm tưởng
mở triều nghiêng mấy bận xôn xao
con cá nhảy bờ ao
mắc cạn thuở tình cong miệng ngáp

cuộc mặc cả bỗng chừng gấp gáp
bởi thời gian trót lỗ trôi qua
mờ vàng trán nguy nga
mà một nếp nhăn là thước đo không triển hạn

ban đồng ca đổi giọng
kẻ trước người sau chẳng kịp tắm hơi
cuộc rượt đuổi tiếp diễn không ngừng nghỉ

???

113.

lá ngựa mặt chờ mưa chan

bụi mưa trên lá phơi phơi chờ nắng bình minh

xuyên suốt tung hô xói mòn điệp lục

con sâu đo ngược lên cành khô

bỏ lại trong bông cây chiếc kén tả tơi

con sâu vô nghĩ sâu ơi !

nhắc thuở tình xôn xao trên lá mới

ngân nga lá rụng thương vay

nhắc bấy chuyện kẻ thâm khóc muốn

rút ruột tâm vu trả về định mệnh

định mệnh trong bàn tay người

(con người cầm định mệnh trong bàn tay của mình)

mỗi người tự bóp nát định mệnh của mình

trong bàn tay nắm

mỗi người tự mở bàn tay của mình

thả định mệnh bay về xa thăm

114.

cùng cực những điều răn
là lời sám hối của người đi trước
chiếc túi trên lưng cất những gì nhặt được
phân phát cho người và
giữ ơn phước cho mình
con trốn cuốn tắt tả vùng lặng thinh
bao vò rượu tương tư thần trí loạn

đeo tấm bảng nhân danh trước ngực
(dấu lá bùa hộ mạng sau lưng)
cuộc chơi chẳng cần phải kẻ chịu chơi
(và hầu như kẻ chơi chịu mới là người được cuộc)

trong ý thức của bấy tuần đạo
ai chết sau mới là người hiền thánh
ừ ! cái chết ồn ào
(một cái chết chẳng ra làm sao !)

115.

loài rắn còn trinh thụ thai ngoài trí tưởng

trên đồi khô nằm cuộn phút lâm bồn

hoa ban trắng nở bông gòn

ngọn đồi cũ thất tung đường sạn đạo

trồng bong bóng tím

ngày trung thu trăng nở nụ trang nghiêm

lâm bầm con đé gáy muộn phiền

(trong hang rắn | con đé ngày thơ dại |)

con đé thần thông bách chiến

cấn nát tim nên trong chiếc lồng đèn cá chép

(con cá chép chẳng bao giờ

vượt được ngọn sóng buồn)

116.

thòng chiếc dây từ bên niết bàn

Phật nắm đầu dây chơi trò kéo rối

Chúa nghiệm nhiên cầm bát thiên đàng | dốc ngược |

rồi phóng xuống trần gian

những chiếc phi thuyền bằng giấy

được xếp bởi các thiên thần

trên đầu lưỡi cân phân

những câu kinh có lần thiếu chữ

nhắc lại bao điều sáo cũ

chùng yên tâm về cõi tái sinh

long trọng ráp bóng vào hình

bóng của ai ? và hình cũng chẳng của mình !

còn lại cái chi cho lần chứng thực ???

117.

trầm tự khúc hoang mang phé biệt
góc chiến trường còn dấu máu thom
nhân loại đồng ca trong cống rãnh
ai ngắt câu

bằng tiếng khóc cười

loài chuột rầm rộ phô trương
lũ nhân chứng mù chùng đôi giọng

giữ chút lòng kiêu bạc

thê lương

trông tượng Người trên cánh đồng cỏ cháy
mắt chứng trùng trùng bóng tối
khúc thổ ngại lạc điệu buổi tái hồi
trên từng đầu ngón tay nhỏ máu

xuyên thấu lòng ăn năn một ngọn dao mài
từng giờ trên mồm trái khô lâu

118.

đời xanh tím lòng áo đỏ

sao ngổ ngàng niềm tin

châm chập gút sợi dây thắt cổ

khiêng cưỡng gửi thân vòng

đá trao duyên nhâm lửa núi

nham thạch trở mình chốn thình không

bay hút ra khỏi điều ước lệ

mở túi càn khôn bày kiệt xuất

chiếc thang dây đứt nửa chừng

rụng xuống trần gian sự kiên nhẫn

và lòng tham lam

tặng tịu cùng lũ quỳ hoa mất hướng

hướng mặt trời hay hướng cửa trái tim

khô

cạn

119.

cầu ngó áp mặt nước

soi bóng người qua chỗ thiên thâu

lệ thâm ai đọng ở đáy tim

ngày suông như cơn mộng

đã treo thừa trước mặt sau lưng

cun cút lần nấc thang dây

từng bước hụt lên miền giác ngộ

" ở đó là niết bàn

ở đó là địa ngục

cánh cửa này ai cũng phải đi qua "

cho nên

miền giác ngộ đâu nhất thiết

là niết bàn hay địa ngục

cởi niềng riêng để lại cuộc chơi chung

120.

cuộc chơi chung mấy khi hài hòa khế hiệp

vòng tròn quay con chuột trắng trợt nhào

tiếng vỗ tay rầm rộ

cùng lượt tiếng than van

“đá ngựa lòng đau

mặt thị phi”

ai uống lòng đau chim mất giọng ?

chim mất giọng

đời mất tiếng hát trong vòm cây

cây mất lá xanh trên cành khảnh

ngón tay mất rồi nhịp gõ ngữ ngôn

trường giang chở con tàu không kịp biển

sóng đẩy nhô đầu lũ kinh ngư

con thuyền dạt con tàu điên

mấp may môi cười trong phút chết

là sóng rồi một chút vô biên

trí tuệ

121.

xếp lại nếp nhăn trí tuệ

cất thấp cao theo độ ngắn dài

cắt biên biệt thơ ngây

cùng lương tri và các thứ...

CHÂN

THIỆN

MỸ

để phân biệt mùi thơm

của đàn bà và trinh nữ

đàn bà có tình yêu

và trinh nữ có một chiếc màn sương che phủ

chiếc màn làm thành trì bảo vệ tương lai

chiếc màn không quá khư

122 : CỬA TỬ SINH

mỗi con người đứng trước cánh cửa của mình.

với niềm tuyệt vọng hân hoan

lắm khi,

hai con người đứng đối diện nhau trước cùng cánh cửa

làm một bức ngăn.

và họ không bao giờ thấy nhau

người đứng bên này cánh cửa

mơ bên kia cánh cửa là niết bàn

hay địa ngục

(còn tùy ở từng mỗi con người)

sống chết như thần trí loãng

hãy mở cánh cửa

"" TÔI ""

chiêm nghiệm cùng

MÁU

THỊT

TỬY

XUỐNG

.....

và rất rất nhiều
những phần còn lại

ở ngoài

"" TÔI ""

mở vô hồi cánh cửa
khủng khiếp làm sao nhận diện
MÌNH

trong vòng
TỬ
SINH

cuộc tương kiến có phần khẩn thiết

CÁNH CỬA mở rồi mở rồi
mở rồi những hồi chuông đã bay đi
theo cánh con chim hải âu cuối cùng
bỏ lại cột buồm rụi trên biển xanh

và bấy kình ngư mất tích

biển xanh biển xanh biển xanh

biển thăm

và BIỂN ĐIÊN

123: PHỤ LỤC

mảnh lời cuối cùng của một CON NGƯỜI

là làm sao

đánh lừa được CHÍNH MÌNH

mảnh lời cuối cùng của một NHÀ THƠ

là làm sao

giết được

CHÍNH MÌNH

mà không cần tự sát

Trần Nghi Hoàng

San Jose

11 giờ 39 phút

đêm 26 tháng 9 năm 1997

những ngày cuối cùng

trong căn phòng trọ đường Kinsule

